

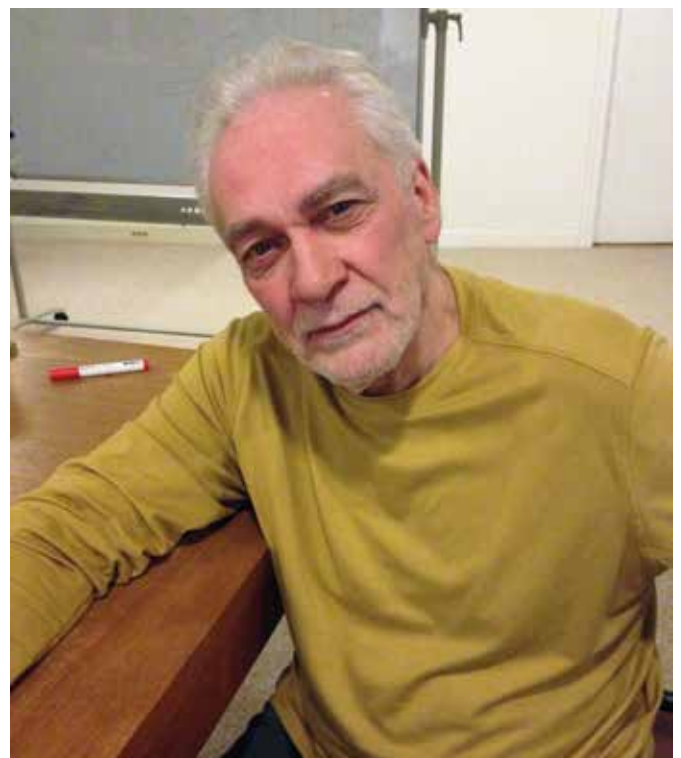
In gesprek met craniosacraaltherapeut Etienne Peirsman

Oneindige energie is ons geboorterecht

De Vlaming Etienne Peirsman (69) was van oorsprong leraar biologie en lichamelijke opvoeding. Een ernstige nierinfectie zorgde ervoor dat hij na zijn veertigste het roer omgooide en craniosacraaltherapeut werd. Inmiddels is hij een autoriteit op het gebied van craniosacraaltherapie en heeft hij een eigen opleidingsinstituut. Meerdere malen per jaar reist hij naar Amerika om daar zijn craniosacraalopleiding te geven. Ik bezoek hem in zijn cursusruimte in Bussum, waar ik een persoonlijk college ontvang over de metafysische basis van craniosacraaltherapie. Daarna mag ik op een van de behandeltafels liggen om alles wat mij werd verteld aan den lijve te ondervinden.

Het gesprek gaat direct de diepte in als ik vraag hoe hij met dit werk is begonnen. 'Dit verhaal is behoorlijk persoonlijk hoor', waarschuwt Etienne mij. 'Op mijn 40e kreeg ik een ernstige stafylokokkeninfectie, waardoor mijn nieren grotendeels uitvielen en ik nog maar kort te leven zou hebben. Ik lag in een zaal met vijf andere mannen, allen in hun laatste levensfase. Het was die nacht volle maan en één voor één stierven ze.' Etienne tekent uit hoe ze op een rij lagen: eerst stierf de man in het eerste bed, daarna de man in het bed ernaast, etc. 'Vier mannen waren die nacht doodgegaan. Ik lag op het vijfde bed en ik wist dat ik aan de beurt was en gaf me eraan over. Ik was me bewust van het sterven van mijn lichaam. Ik spatte in duizenden delen uiteen, het was wonderschijnlijk. Vanuit een kern van oneindige rust nam ik alles waar en plots voelde ik dat de man naast mij – nummer zes – het moeilijk had. Een kracht waar ik geen invloed op had, trok mijn bewustzijn terug in mijn lichaam. Ik stond op, liep naar zijn bed en legde mijn hand op zijn hart. De man begon te huilen en beiden bleven we in leven.'

Daarna kwam ik terug in een lichaam dat nog steeds ziek was. Het was net alsof ik niet meer in mijn lichaam paste. Het medicijngebruik verergerde dat gevoel. Toen ben ik op eigen verzoek gestopt met alle medicijnen en uit het ziekenhuis vertrokken. Een vriend reed mij direct uit het ziekenhuis naar de

Etienne Peirsman

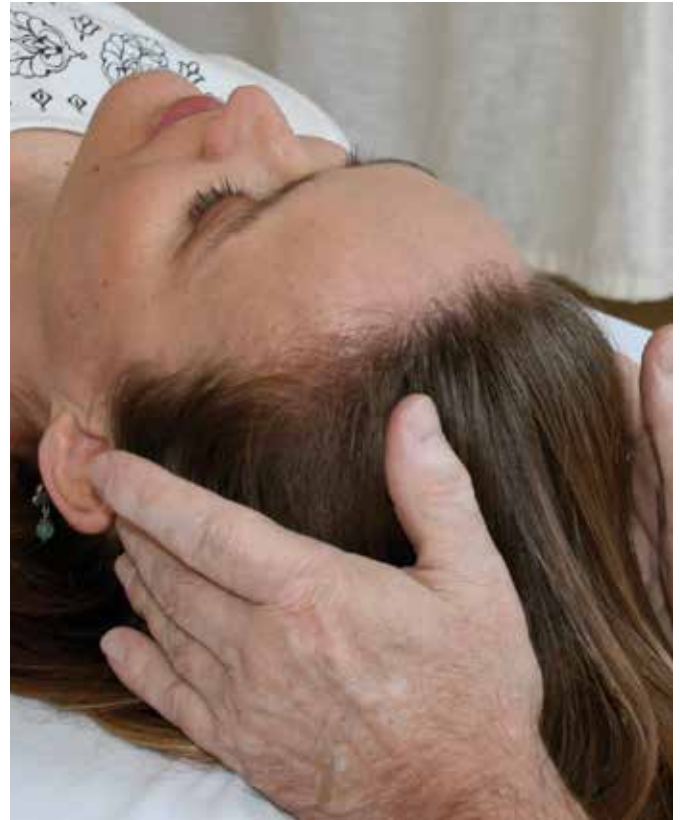
Ardennen. Daar verbleven we buiten in het bos. 's Avonds kon ik niet in mijn lichaam blijven, het lag op de grond, overgeleverd aan de aarde. In de ochtenden had ik het weer tot mijn beschikking. Na vier dagen was mijn lichaam volledig hersteld. Ik ging naar het ziekenhuis om mij te laten controleren, en daar werd bevestigd wat ik al wist: ik was helemaal gezond.'

Een jaar na deze gebeurtenis vertrok Etienne naar de ashram van Osho in India om daar verder op krachten te komen. Hij kwam er in contact met craniosacraaltherapie, een methode waar hij direct door werd geraakt. 'Tijdens mijn eerste kennismaking met craniosacraaltherapie werd ik herinnerd aan de bijna-doodervaring die ik het jaar ervoor had gehad. Ik had beide keren een ervaring van totale vrede, de eenvoudige helderheid van wie je bent. De term 'no-mind' beschrijft deze staat van zijn het beste.'

Etienne vergelijkt craniosacraaltherapie met meditatie. Dat is volgens hem de uiteindelijke werking en bedoeling van deze therapievorm: om helemaal stil te worden en daarmee het zelfherstellend vermogen alle ruimte te geven. Tegelijkertijd is craniosacraaltherapie een erg technische specialisatie binnen de manuele therapievorm osteopathie. Een craniosacraaltherapeut heeft veel kennis van de functies van de wervelkolom en de hersenen. Hij werkt met het hersenvocht dat tussen de schedel (cranium) en het heiligbeen (sacrum) stroomt. Dit vocht ligt opgeslagen in het hoofd en in het midden van de wervelkolom en maakt deel uit van het zenuwstelsel. De craniosacraaltherapeut herkent verstoringen in de ritmische beweging van dit vocht en kan door middel van aanraking het lichaam ondersteunen om dit ritme te herstellen.

'Subtiele fasciabewegingen zuigen je ernaartoe alsof het zegt...'

'Over craniosacraaltherapie zijn de meest ingewikkelde boeken geschreven. Het is het neusje van de zalm van osteopathie. En tegelijkertijd is het heel eenvoudig. Het enige wat je moet doen is werkelijk stil worden en luisteren naar het lichaam. Als ik vanuit de staat van 'no-mind' een deel van het lichaam aanraak, krijg ik toegang tot de lichaamswijsheid. Dat is dezelfde wijsheid die ook een nieuw lichaam creëert in de baarmoeder, zonder dat er enig denken aan te pas komt. Het lichaam zelf brengt me naar de plek waar iets vastzit. Subtiele fasciabewegingen zuigen je ernaartoe alsof het zegt: 'Kijk hier is je aandacht nodig.' Fascia kan niet praten maar kan wel verschuiven. Die taal is universeel. Het enige wat je dient te leren, is die minimale subtiele beweging of aanraking te herkennen. Vervolgens moet ik wachten. Dan voel ik plots een verdieping van mijn ademhaling. Ik doe niets, maar voel hoe het lichaam zichzelf corrigeert. Er schuift iets op zijn plek, omdat het daar de ruimte voor krijgt. Net zoals toen ik mij ernstig ziek aan de aarde overleverde. Als je de deur een beetje opent, dan waait deze open, van binnenuit. Zo werkt craniosacraaltherapie.'

Als je wakker bent, verbruik je zestig tot tachtig procent van je energie door te denken. Die energie heb je in je slaap tot je beschikking. In diepe slaap wordt het denken stilgezet en het immuunsysteem wordt wakker gemaakt. Zie het als de schoonmaakploegen die 's nachts in Den Haag de regeringsgebouwen schoonmaken, waar overdag beslissingen worden genomen. We hebben niet de energie om tegelijk te denken en schoon te maken. Daarom leer ik aan mijn leerlingen en aan mijn cliënten om je hersenen op de waakvlam te zetten, zodat het lichaam de ruimte krijgt om zichzelf te herstellen.

Craniosacraaltherapie is meditatie met een extraatje. Als je mediteert dan heb je al je energie tot je beschikking. Maar als je een cliënt aanraakt zonder tussenkomst van het denken, dan heb je niet alleen jouw energie tot je beschikking, maar ook die van de cliënt en andersom. Het is geen optelsom: de energie vermenigvuldigt zich. Dan kom je op een plek waar alles mogelijk is.

'In diepe slaap wordt het denken stilgezet en het immuunsysteem wordt wakker gemaakt.'

In het therapeutische proces raakt de cliënt geleidelijk aan vertrouwd met de staat van 'no-mind'. Ik herken in dit proces drie fases. In de eerste fase moet de cliënt op krachten komen. Hij valt bijvoorbeeld in slaap op de tafel, omdat hij structureel te weinig nachtrust heeft gehad. Het huis is niet goed onderhouden en dat moet eerst worden hersteld. In de vol-

gende fase is hij aanspreekbaar om dingen op te lossen. Je onderzoekt bijvoorbeeld wat het hart of de lever te vertellen heeft. Het lichaam wordt vrijgemaakt van spanningen en er komt ruimte. Dan zijn er in de laatste fase geen onderdrukte emoties meer die eerst geuit moeten worden. Stilte wordt niet meer als bedreigend ervaren en de cliënt is klaar om in meditatie te gaan.'

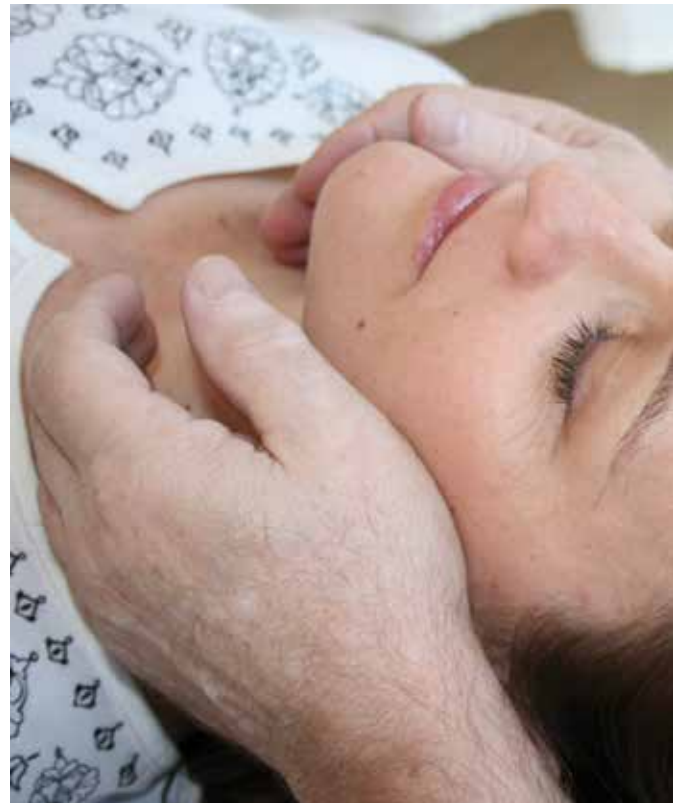
Als ik aan Etienne vraag, waarom er nu juist met de hersenen en de wervelkolom wordt gewerkt, gaat hij voor het schoolbord staan en geeft me zo'n diepgaande uitleg dat het me bijna duizelt. Hij begint met ons eerste begin, een zaadcel en een eicel: 'Hoe maakt de baby zichzelf als een eitje bevrucht is? Gaat hij erover nadenken? Niemand zegt wat er moet gebeuren. De levenskracht zelf bewerkstelligt het. Waar twee dualiteiten elkaar ontmoeten ontstaat iets, en dat noemen we leven. Samen worden ze een bevruchte eicel: de eerste stamcel. Deze eerste stamcel blijft zich vullen met energie, implodeert en kloont zichzelf. Zo worden er 64 stamcellen gevormd. Na de 64 komt er orde. De overvloed aan energie gaat zich organiseren en er ontstaan nieuwe vormen.

Op het bord schrijft Etienne: $1+1 = ?$ En hij vraagt mij om te antwoorden. Bijdehand zeg ik '1', want er komt één nieuw leven voort uit de samensmelting van twee. Etienne legt uit dat er 700 triljoen cellen uit voortkomen. 'Maar die vergelijking klopt niet, want de cellen veranderen onophoudelijk.' Hij maakt de som af: $1+1 = \infty E$. Oftewel: 'We zijn oneindige energie en oneindige mogelijkheden. Dat is ons geboorterecht. Oftewel, Anna Myrte, je bent een genie.' Ik kijk hem vragend aan, waarop hij zegt: 'Geloof je me niet? We zijn zo veel meer dan we denken te zijn!'

'Het thema 'clarity of purpose in space and in time' komt altijd naar boven wanneer de middenlijn wordt aangeraakt.'

Etienne vervolgt: 'De 64 stamcellen vormen uiteindelijk drie lagen cellen (hij tekent drie platte vormen die hij pannenkoeken noemt). Elke laag gaat een ander deel van het systeem maken: de organen, het bindweefsel en de verbinding tussen binnen en buiten. Dan ontstaat er in het midden een lijn, een buis van alleen maar stamcellen (hij tekent een lijn door de drie pannenkoeken heen). Deze buis is de basis van leven. Het allereerste wat zich vervolgens vormt, zijn de hersenen. Die trekken de holle ruimte van de buis mee als ze gaan groeien. Om de buis zit een vlies dat later als een soort zak je ruggenmerg, je hersenen en het craniosacraalvocht zal bevatten. In je hoofd verhardt dit vlies zich tot je schedel.

Het werken met de middenlijn is de essentie van craniosacraaltherapie. Zonder middenlijn geen mens. De middenlijn brengt ons 'clarity of purpose'. Het is de eerste uitgesproken vorm die ontstaat in het lichaam: de stamcellen weten plots wat hun levenstaak is. En die 'clarity of purpose' ontstaat 'in space' en

'in time', namelijk in de ruimte van het lichaam, op precies het juiste moment.

Het thema 'clarity of purpose in space and in time' komt altijd naar boven wanneer de middenlijn wordt aangeraakt. Dat geldt ook voor de behandelaar. Voor het ego is craniosacraaltherapie gevaarlijk, want je wordt in contact gebracht met je diepere levensdoel. Als je bijvoorbeeld al 25 jaar getrouwd bent met iemand waar je niet meer van houdt, maar waar je bij blijft omdat je vastzit aan de hypotheek, dan kan het heel confronterend zijn om te ontdekken dat het leven wat je leidt eigenlijk niet overeenstemt met wie je werkelijk bent. Om craniosacraaltherapie te doen, moet er dus wel sprake zijn van de bereidheid om jezelf te kennen.'

Met die bereidheid ga ik op een van de massagetafels in de leszaal liggen. Ik neem me voor om mijn rol van interviewer opzij te zetten zodat 'no-mind' het kan overnemen. Etienne raakt eerst mijn voeten aan. Met zachte stem zegt hij dat ze in India voor heiligen buigen. Hij buigt nu voor mij, omdat hij buigt voor de grootsheid van mijn zelf. Daarna raakt hij een paar plekken aan: mijn buik, een paar punten op mijn hoofd en in mijn hals. Ik voel me stil worden en het voelt net alsof ik zachtjes word gewiegd. Er komt veel ruimte in mijn hoofd en ik krijg een andere ervaring van dat hoofd. Het is alsof ik meer het leven zelf in mijn hersenen voel, dan de denkkracht ervan. Alsof ik contact maak met het levende orgaan, los van zijn functie. Heel oer en dichtbij, rustig en vredig als een baby.

Als ik na deze korte introductie opsta van de tafel is het interview ook duidelijk klaar: Je kunt wel praten over 'no-mind', maar dat is niets vergeleken met de ervaring zelf.

Meer informatie: www.pscanu.nl